

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

Quæst. 5. Qualiter si beneficiarii gerere debeant in expendendis beneficiorum suorum redditibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

QVÆSTIVNCVLA V.

Qualiter se beneficiarij gerere debeant in expendendis beneficiorum suorum redditibus.

Tria sunt genera bonorum, quæ beneficiarij possidere possunt. Lest. l. 2. c. 4. d. 6. Laym c. 3. de benef. *Patrimonialia*, quæ ipsi hereditate, vel industriâ, vel donatione, vel alio modo, quo laici solent, sibi acquirunt. *Quasi patrimonialia*, quæ ipsis tanquam Clericis obveniunt, ob functiones aliquas Ecclesiasticas v. g. ob Missæ celebrationem, concionem, cantum Ecclesiasticum, &c. *Merè Ecclesiastica*, quæ ratione beneficij alicuius v. g. Canonatus, Decanatus, &c. percipiuntur. Et de bonis quidem patrimonialibus certum est beneficiarios (secundum doctrinam S. Thomæ 2. 2. q. 183. a. 7 & aliorum communiter Theologorum) liberè disponere posse; cum eiusmodi bonorum verum habeant dominium perinde ac laici: neque enim per Clericatus, aut Ordinis susceptionem fiunt dominij incapaces, neque se bonorum dominio abdicant; proindeque bona patrimonialia prohibito expendere possunt, dummodo tamen in eis expendendis nihil ab ipsis fiat, quod iustitiæ vel charitati repugnet. Idem quoque de bonis quasi patrimonialibus dici posse censent Ioannes Maior, Couarr. Nau Lest. & alij, quos citat & sequitur Laym. sup. & etiam de bonis merè Ecclesiasticis, seu de redditibus beneficiorum, quorundem eam partem tantum, quæ congruæ cuiusque sustentationi necessaria est.

Difficultas igitur præcipua est de ea parte reddituum & proventuum Ecclesiasticorum, quæ congruæ & honestæ sustentationi minimè necessaria est, ac proinde ipsis beneficiariis superflua: de qua quaritur, qualiter ab ipsis expendi debeat. Cuius quidem difficultatis resolutio pendere videtur ex altera quæstione, num scilicet beneficiarij, habeant verum & proprium dominium illius.

lius.

illius partis fructuum & reddituum suorum, quæ cogrua, & honestæ illorum sustentationi necessaria non esse de qua re dux sunt celebres Doctorum sententia.

Prior est Maioris, Palud. Nau. & aliorum apud Less. sup. qui censent beneficiarios non esse dominos illius partis redundantis, sed tantum dispensatores, proindeque obligari ex iustitia ad partem illam in pios usus expendendam; alias si secus fecerint, non modò peccare mortaliter, sed etiam ad restitutionem obligari, id est teneri tantundem ex alijs bonis in pia opera impendere. Posterior sententia est eorum, qui docent post erecta beneficia, certosque prouentus singulis titulis assignatos, beneficiarios effici absolute dominos omnium prouentuum, ita ut, quamuis partem superfluam in profanos usus expendendo mortaliter peccent, non tamen ad ullam restitutionem faciendam obligentur. Ita Sot. Couar. Franc. Sarmento & alij; quos citat & sequitur idem Less. sup.

Quamuis autem ambæ illæ sententiæ propter auctoritatem grauiam & insignium Theologorum, qui eas propugnant, & rationes, quibus fulciuntur, sint valde probabiles: prior tamen, ut ipsemet Lessius fateatur, tutior est & in praxi consulenda; licet damnari non debeat is, nec à Sacramento Pœnitentiæ arceri, qui posteriorem amplecteretur, nec ab illa recedere vellet.

Ceterum siue beneficiarij censeantur esse domini reddituum suorum, siue solummodo dispensatores, certum est & apud omnes in confesso peccaturos illos, si portionem illam redundantem profanis vñibus, aut propinquis ditandis impendant; quod aperte conitat ex Cono. Trid. sess. 25. cap. 1. de reform. quod quidem caput, quoniam multa super quæstione, quam tractamus, continet obseruatu dignissima, quæ quicuis in beneficijs & dignitatibus Ecclesiasticis constitutus, maxime ob oculos habere debet, integram hic subiicimus; sic igitur Concilium: *Optandum est, inquit, ut ij, qui Episcopale ministerium suscipiunt (ea verò, quæ de Episcopis, de quibuscunque etiam alijs beneficiarijs intelligenda, esse infra declarat)*

que sua sint partes agnoscant: ac se non ad propria commoda, non ad diuitias, aut luxum, sed ad labores, & sollicitudines pro Dei gloria vocatos esse, intelligant. Nec enim dubitandum est, & fideles reliquos ad religionem, innocentiamque facilius inflammandos, si prapostitos suos viderint, non ea, quae mundi sunt, sed animarum salutem, ac celestem patriam cogitantes. Haec cum ad restituendam Ecclesiasticam disciplinam praecipua esse sancta synodus animaduertat; admonet Episcopos omnes, ut secum ea saepe meditantes, factis etiam ipsis ac vita actionibus, quod est veluti perpetuum quoddam predicandi genus, se muneri suo conformes ostendant: in primis vero, ita mores suos omnes componant, ut reliqui ab eis frugalitatis, modestiae, continentiae, ac, quae nos tantopere commendat Deo, sanctae humilitatis exempla perere possint. Quapropter exemplo Patrum nostrorum in Concilio Carthaginiensi, non solum iubet, ut Episcopi, modesta suppellectili & mensa, ac frugali victu contenti sint; verum etiam in reliquo vita genere, ac tota eius domo caueant, ne quid appareat, quod a sancto hoc instituta sit alienum; quodque non simplicitatem, Dei zelum, ac vanitatum contemptum praesferat. Omnino vero eis interdicat, ne ex redditibus Ecclesiae consanguineos familiaresque suos augere studeant: cum & Apostolorum canones prohibeant, ne res Ecclesiasticas, quae Dei sunt, consanguineis donent; sed si pauperes sint, ijs, ut pauperibus distribuant; eas autem non distrahant, nec dissipent illorum causa: imo quam maximè potest, eos sancta synodus monet, ut omnem humanum hunc erga fratres, nepotes, propinquosque carnalis affectum, unde multorum malorum in Ecclesia seminarium exstat, penitus deponant. Quae vero de Episcopis dicta sunt; eadem non solum in quibuscunque beneficia Ecclesiastica, tam secularia quam regularia obtinentibus, pro gradus sui conditione obseruari, sed & ad sancta Romanae Ecclesiae Cardinales pertinere decernit: quorum Consilio apud sanctissimum Romanum Pontificem, cum vniuersalis Ecclesiae administratio nitatur, nefas videri potest, non ijs etiam virtutum insignibus, & viuendi disciplina eos fulgere, quae merito omnium in se oculos conuertant.